Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

26. januar 2017*

»Appel — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 — import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien — udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes over for importen af cykler med oprindelse i Kina, til også at omfatte denne import — forordning (EF) nr. 1225/2009 — artikel 13 — omgåelse — artikel 18 — manglende samarbejde — bevis — en række samstemmende indicier«

I de forenede sager C-247/15 P, C-253/15 P og C-259/15 P,

angående tre appeller i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat henholdsvis den 27. maj, den 29. maj og den 1. juni 2015,

**Maxcom Ltd**, Plovdiv (Bulgarien), ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

**Chin Haur Indonesia, PT**, Tangerang (Indonesien), ved advokaterne T. Müller-Ibold og F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

**Rådet for Den Europæiske Union** først ved S. Boelaert, derefter ved H. Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøgt i første instans,

**Europa-Kommissionen** ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans (C-247/15 P),

og

**Europa-Kommissionen** ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

* * Processprog: engelsk.

**Chin Haur Indonesia, PT**, Tangerang (Indonesien), ved advokaterne T. Müller-Ibold og F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

**Rådet for Den Europæiske Union** først ved S. Boelaert, derefter ved H. Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøgt i første instans,

**Maxcom Ltd**, Plovdiv, ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

intervenient i første instans (sag C-253/15 P),

og

**Rådet for Den Europæiske Union** først ved S. Boelaert, derefter ved H. Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

**Chin Haur Indonesia, PT**, Tangerang, ved advokaterne T. Müller-Ibold og F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

**Europa-Kommissionen** ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

**Maxcom Ltd**, Plovdiv ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

intervenient i første instans (sag C-259/15 P),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. juni 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. september 2016,

afsagt følgende

## Dom

1 Maxcom Ltd, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen har ved deres appelskrifter nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 19. marts 2015, Chin Haur Indonesia mod Rådet (T-412/13, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:163), hvorved Retten annullerede artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 af 29. maj 2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien (EUT 2013, L 153, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som disse bestemmelser vedrører Chin Haur Indonesia PT (herefter »Chin Haur«).

### Retsforskrifter

2 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisterne, var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 af 12. december 2012 (EUT 2012, L 344, s. 1, herefter »grundforordningen«).

3 Forordningens artikel 13 med overskriften »Omgåelse« havde følgende ordlyd:

»1. Antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, kan udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare, uanset om denne er let ændret, eller indførsel af samme vare i let ændret stand fra det land, der er omfattet af foranstaltninger, eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. Antidumpingtold, der ikke er højere end den restantidumpingtold, der er indført i henhold til artikel 9, stk. 5, kan udvides til også at gælde for indførsel fra selskaber, der nyder fordel af individuelle toldsatser, i de lande, der er omfattet af foranstaltninger, når de gældende foranstaltninger omgås. Omgåelse defineres som en ændring i mønstret for handelen mellem tredjelande og Fællesskabet eller mellem individuelle selskaber i det land, der er omfattet af foranstaltninger, og Fællesskabet, som skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomiske begrundelse ud over indførelsen af tolden, og hvor der foreligger beviser for skade eller for, at toldens afhjælpende virkninger undergraves med hensyn til priserne på og/eller mængderne af samme vare, samt hvor der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normale værdier for samme eller lignende varer, om fornødent i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2.

Den i første afsnit omhandlede praksis, forarbejdning eller bearbejdning omfatter bl.a. let ændring af den pågældende vare med henblik på at kunne henføre varen under toldkoder, som normalt ikke er omfattet af foranstaltningerne, såfremt ændringen ikke indebærer en ændring af dens væsentlige kendetegn, forsendelse af den af foranstaltninger omfattede vare via tredjelande, eksportørernes eller producenternes omorganisering af deres salgsmønstre og -kanaler i det land, der er omfattet af foranstaltninger, med henblik på senere at få udført deres varer til Fællesskabet gennem producenter, som nyder fordel af en lavere individuel toldsats end den, der gælder for fabrikanternes varer, og under de omstændigheder, der er anført i stk. 2, samling af dele gennem en samleproces i Fællesskabet eller et tredjeland.

2. En samleproces i Fællesskabet eller i et tredjeland anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis:

a) processen er påbegyndt eller udvidet væsentligt siden eller umiddelbart forud for indledningen af antidumpingundersøgelsen, og de pågældende dele hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, og

b) delene udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, dog således at omgåelse under ingen omstændigheder anses for at finde sted, når værditilvæksten til de indførte dele i løbet af samle- og eller færdiggørelsesprocessen overstiger 25% af fremstillingsomkostningerne, og

c) virkningerne af tolden undergraves med hensyn til priserne på og/eller mængderne af samme vare hidrørende fra en samleproces, og der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normalværdier for samme eller lignende varer.

3. Undersøgelser i henhold til denne artikel iværksættes på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat eller enhver interesseret part på grundlag af tilstrækkelige beviser vedrørende de faktorer, der er omhandlet i stk. 1. Undersøgelserne iværksættes efter konsultationer i det rådgivende udvalg ved en forordning udstedt af Kommissionen, hvori det også kan pålægges toldmyndighederne at gøre indførslen til genstand for registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller at anmode om garantier. Undersøgelserne udføres af Kommissionen, som kan bistås af toldmyndighederne, og undersøgelserne afsluttes inden for ni måneder. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at det er berettiget at udvide foranstaltningerne, vedtages dette af Rådet på forslag fra Kommissionen efter konsultation i det rådgivende udvalg. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. Udvidelsen gælder fra den dato, på hvilken der blev foretaget registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller den dato, på hvilken der anmodedes om garantier. De relevante procedurebestemmelser i denne forordning finder med hensyn til indledning og gennemførelse af undersøgelser anvendelse på nærværende artikel.

4. Indførte varer skal ikke registreres i henhold til artikel 14, stk. 5, og er ikke omfattet af foranstaltninger, når de forhandles af selskaber, der nyder fordel af fritagelser. Behørigt dokumenterede anmodninger om fritagelser indgives inden for de frister, der fastsættes i Kommissionens forordning om indledning af undersøgelsen. Når den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, der udgør omgåelse, finder sted uden for Fællesskabet, kan der indrømmes fritagelser til producenter af den pågældende vare, som kan påvise, at de ikke er forbundet til nogen af de af foranstaltningerne omfattede producenter, og for hvilke det findes, at de ikke er involveret i omgåelse som defineret i stk. 1 og 2 i nærværende artikel. Når den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, der udgør omgåelse, finder sted inden for Fællesskabet, kan der indrømmes fritagelser til importører, som kan påvise, at de ikke er forbundet til de producenter, der er omfattet af foranstaltningerne.

Disse fritagelser indrømmes ved afgørelse truffet af Kommissionen efter høring af det rådgivende udvalg eller ved Rådets afgørelse om at indføre foranstaltninger og er gyldige i den periode og på de betingelser, der er anført deri.

[…]«

4 Nævnte forordnings artikel 18 fastsatte følgende:

»1. I tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.

[…]

6. Er en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.«

**Baggrunden for tvisterne og den omtvistede forordning**

5 Der er redegjort for tvisternes baggrund i den appellerede doms præmis 1-28. De kan for så vidt angår den foreliggende appelsag sammenfattes på følgende måde:

6 Kommissionen modtog den 14. august 2012 en anmodning indgivet af European Bicycles Manufacturers Association (»EBMA«) på vegne af tre EU-producenter af cykler om en undersøgelse af den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 af 3. oktober 2011 på importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina ved import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2011, L 261, s. 2).

7 Den 25. september 2012 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 875/2012 af 25. september 2012 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved gennemførelsesforordning nr. 990/2011 ved import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT 2012, L 258, s. 21).

8 Den 26. september 2012 informerede Kommissionen Chin Haur, der er en virksomhed med hjemsted i Indonesien, om indledningen af denne undersøgelse og fremsendte virksomheden en fritagelsesformular i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4. Chin Haur blev opfordret til at besvare denne formular senest den 2. november 2012. Virksomheden indleverede sit svar til Kommissionen den 5. november 2012. Efter anmodning fra denne institution fremsendte Chin Haur supplerende dokumenter til dette svar den 3. og den 4. december 2012.

9 Kommissionen foretog den 6. og den 7. december 2012 et kontrolbesøg i Chin Haurs lokaler. I denne anledning gav sidstnævnte Kommissionen et revideret svar på fritagelsesformularen.

10 Den 28. januar 2013 meddelte Kommissionen Chin Haur, at den agtede at anvende grundforordningens artikel 18. Selskabet fremsatte nye bemærkninger i denne henseende den 4. februar 2013.

11 Den 21. marts 2013 tilsendte Kommissionen Chin Haur samt de indonesiske og kinesiske myndigheder et dokument med generelle oplysninger, som redegjorde for Kommissionens konklusioner vedrørende omladningstransaktionerne og samleprocesserne, og som redegjorde for Kommissionens intention om at foreslå en udvidelse af de antidumpingforanstaltninger, der var truffet vedrørende import af cykler med oprindelse i Kina, til at omfatte import af cykler med oprindelse i Indonesien. Med dette dokument forkastede Kommissionen Chin Haurs anmodning om fritagelse navnlig på grund af den manglende troværdighed, som de af virksomheden indgivne oplysninger udviste.

12 Den 29. maj 2013 vedtog Rådet den omtvistede forordning.

13 I 28.-33. betragtning til den omtvistede forordning anførte Rådet med hensyn til de indonesiske virksomheders samarbejdsvilje i det væsentlige, at blandt de fire indonesiske virksomheder, der indsendte fritagelsesanmodninger i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, blev kun tre betragtet som samarbejdsvillige, idet konklusionerne vedrørende den fjerde virksomhed således blev baseret på de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 18.

14 I 58. betragtning til den nævnte forordning konkluderede Rådet, at der forelå en ændring i handelsmønstret mellem Indonesien og Unionen som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1.

15 Rådet analyserede i 59.-67. betragtning til den omtvistede forordning karakteren af den omgåelsespraksis, der lå til grund for denne ændring i handelsmønstret mellem dette tredjeland og Unionen.

16 Med hensyn til omladningspraksissen fremgår følgende af 61., 62. og 64. betragtning til denne forordning:

»(61) For tre af de fire virksomheder, der oprindeligt var samarbejdsvillige, blev der som led i undersøgelsen ikke konstateret omladning.

(62) Hvad angår den fjerde virksomhed var anvendelsen af grundforordningens artikel 18 berettiget, jf. betragtning 29-33. Undersøgelsen viste, at virksomheden ikke selv havde tilstrækkeligt udstyr til at berettige mængden af eksport til Unionen i [referenceperioden], og i mangel af andre beviser kan det konkluderes, at virksomheden var involveret i omgåelsespraksis ved omladning.

[…]

(64) Ud fra ændringen i handelsmønstret, som konkluderet i [58.] betragtning, […] mellem Indonesien og Unionen, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, konklusionerne vedrørende en indonesisk virksomhed, som nævnt i [61.] betragtning […], og den kendsgerning, at ikke alle indonesiske producenter/eksportører gav sig til kende og samarbejdede, bekræftes det, at der foregår omladning af varer med oprindelse i Kina via Indonesien.«

17 Rådet anførte i 65.-67. betragtning til denne forordning, at der ikke var blevet konstateret samleprocesser som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1.

18 I 92., 96. og 102. betragtning til nævnte forordning konstaterede Rådet for det første en utilstrækkeligt gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af antidumpingtolden, for det andet en undergravning af disse foranstaltningers afhjælpende virkninger, og for det tredje, om der var tale om dumping i forhold til den normale værdi, som tidligere blev fastslået.

19 Under disse omstændigheder fastslog Rådet i 115. betragtning til den omtvistede forordning, at der forelå omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1, ved omladning via Indonesien.

20 Ifølge artikel 1, stk. 1, i den omtvistede forordning blev den endelige antidumpingtold på 48,5%, som er foreskrevet i artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesforordning º nr. 990/2011, udstrakt til import af cykler afsendt fra Indonesien, uanset om de er angivet med oprindelse i Indonesien. I henhold til denne forordnings artikel 1, stk. 3, opkræves den udvidede told på import, der er registreret i overensstemmelse med forordning nr. 875/2012.

**Sagen for Retten og den appellerede dom**

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. august 2013 anlagde Chin Haur sag med påstand om annullation af artikel 1, stk. 1 og 3, i den omtvistede forordning, for så vidt som disse bestemmelser vedrører appellanten.

22 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 17. oktober 2013 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 11. november 2013 imødekom formanden for Rettens Syvende Afdeling Kommissionens begæring om intervention.

23 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 19. marts 2014 anmodede Maxcom om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 16. juli 2014 imødekom Rettens Syvende Afdeling denne begæring om intervention.

24 Chin Haur fremsatte tre anbringender til støtte for annullationssøgsmålet. Det første anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og artikel 18, stk. 1. Ved dette anbringendes første led bestred Chin Haur Rådets konklusion vedrørende forekomsten af en ændring i handelsmønstret. Ved dette anbringendes andet led anfægtede Chin Haur Rådets konklusion i bl.a. 62. betragtning til den omtvistede forordning vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der forekom omladning. Det andet anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten og var rettet mod Rådets betragtninger med hensyn til Chin Haurs manglende samarbejde. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og af proportionalitetsprincippet. Anbringendet var rettet mod Rådets betragtninger med hensyn til forekomsten af dumping.

25 Rådet rejste på sin side en formalitetsindsigelse mod antagelsen til realitetsbehandling af annullationssøgsmålet i sin helhed.

26 Ved den appellerede dom forkastede Retten Rådets argumenter vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling. Hvad angår realiteten forkastede Retten det første anbringendes første led samt det andet og det tredje anbringende, som Chin Haur havde påberåbt sig til støtte for sit søgsmål, som ugrundede.

27 Retten tiltrådte derimod det første anbringendes andet led. Til støtte for dette led havde Chin Haur fremført tre klagepunkter. Hvad angår det første klagepunkt om, at 62. betragtning til den omtvistede forordning var behæftet med et fejlskøn, analyserede Retten for det første i den appellerede doms præmis 81-94 de oplysninger, som Chin Haur havde fremlagt under undersøgelsen. Retten fastslog, at disse oplysninger ikke kunne godtgøre, at Chin Haur rent faktisk var eksportør af cykler med oprindelse i Indonesien eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2.

28 Dernæst undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 95-103 de oplysninger, som var i Rådets besiddelse, for at fastslå, at der foreligger omladning. Retten fastslog i denne doms præmis 95 og 104, at denne institution på grundlag af disse oplysninger ikke havde rådet over tilstrækkelige indicier til i 62. betragtning til den omtvistede forordning gyldigt at konkludere, at Chin Haur ikke rådede over tilstrækkelig produktionskapacitet til at begrunde de mængder, der blev eksporteret til Unionen, og at selskabet derfor foretog omladning. I denne henseende præciserede Retten i den samme doms præmis 103, at selv om Chin Haur ikke havde godtgjort, at denne var en indonesisk producent af cykler, eller at selskabet opfyldte de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte kriterier, kunne det ikke udledes heraf, at Chin Haur havde foretaget omladning.

29 For det tredje fastslog Retten i den appellerede doms præmis 105, at det ganske vist ikke kunne udelukkes, at Chin Haur, blandt den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af den oprindelige antidumpingtold, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, andet afsnit, havde foretaget

omladning. Ifølge Retten giver den omstændighed, at virksomheden ikke kunne godtgøre, at den faktisk var en indonesisk producent af cykler, eller at den opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 13, stk. 2, imidlertid ikke Rådet grundlag for at konkludere, at Chin Haur foretog omladning, idet en sådan mulighed på ingen måde fremgår af grundforordningen eller retspraksis.

30 Retten fandt derfor, at der måtte gives medhold i det første anbringendes andet led, uden at det var fornødent at tage stilling til Chin Haurs øvrige klagepunkter.

31 Retten annullerede følgelig den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører Chin Haur.

**Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen**

32 Maxcom har i sit appelskrift i sag C-247/15 P nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves for så vidt angår det første anbringendes andet led.

— Det første anbringende, der blev fremsat af Chin Haur for Retten, forkastes i det hele.

— Chin Haur pålægges at betale de omkostninger, der er afholdt af Maxcom i appelsagen og som følge af interventionen ved Retten.

33 Kommissionen har i sit appelskrift i sag C-253/15 P nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, Rådet frifindes i første instans, og Chin Haur tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

34 Med sit appelskrift i sag C-259/15 P har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, Rådet frifindes i første instans, og Chin Haur tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger for begge instanser.

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

35 I sit svarskrift i de forenede sager C-247/15 P, C-253/15 P og C-259/15 P har Chin Haur nedlagt følgende påstande:

— Appellerne af den appellerede dom forkastes i det hele.

— Subsidiært annulleres den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, delvist, for så vidt som disse bestemmelser udvider antidumpingtolden på import af cykler med oprindelse i Kina til også at omfatte Chin Haur og afslår denne virksomheds fritagelsesanmodning.

— Maxcom, Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale Chin Haurs omkostninger for begge instanser.

— Der træffes bestemmelse om enhver anden foranstaltning, som Domstolen måtte finde passende.

36 Ved kendelse af 4. august 2015 har Domstolens præsident besluttet at forene sagerne C-247/15 P, C-253/15 P og C-259/15 P med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

## Appellerne

37 De af Maxcom, Rådet og Kommissionen fremsatte anbringender til støtte for deres respektive appeller tilsigter alle at anfægte Rettens konstatering af, at Rådet ikke kunne fastslå, Chin Haur foretog omladning, hvorefter denne ret gav Chin Haur medhold og annullerede den omtvistede forordning delvist. Disse anbringender er i vid udstrækning sammenfaldende og kan i alt væsentligt inddeles i tre grupper.

38 For det første har Maxcom, Rådet og Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1. For det andet har Rådet og Kommissionen hævdet, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel og en selvmodsigende begrundelse. Rådet har desuden gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt. For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at Retten tilsidesatte dens processuelle rettigheder.

*Parternes argumenter*

39 Den første gruppe af anbringender er rettet mod den appellerede doms præmis 95-105. Maxcom, Rådet og Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at disse præmisser er behæftet med retlige fejl, for så vidt som Retten ikke anvendte grundforordningens artikel 13, stk. 1, korrekt.

40 For det første har Maxcom og Kommissionen foreholdt Retten, at den fastslog, at Rådet ud fra den konstatering, at virksomheden reelt ikke var en indonesisk producent af cykler og ikke udførte samleprocesser, der oversteg de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, ikke kunne konkludere, at Chin Haur havde foretaget omladning. For det første er det efter Maxcons opfattelse under omstændigheder som i den foreliggende sag, hvor Chin Haur importerede dele af kinesisk oprindelse og eksporterede cykler til Den Europæiske Union uden at bevise, at virksomheden er producent, eller at dens samleprocesser overstiger de i denne forordnings artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, imidlertid muligt at fastslå, at der er tale om omladning. For det andet er Maxcom af den opfattelse, at Retten »belønner« Chin Haur for at have fremlagt ufuldstændige og modstridende oplysninger, som ikke kan efterprøves. Maxcom har for det tredje anført, at Rettens bedømmelse ikke er i overensstemmelse med hverken grundforordningens formål eller fast retspraksis, hvorefter EU-institutionerne, som har ansvaret for gennemførelse af antidumpingundersøgelser og vedtagelse af antidumpingforanstaltninger (herefter »EU-institutionerne«), har vide skønsbeføjelser i forbindelse med disse undersøgelser.

41 For det andet har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at Retten med urette krævede, at EU-institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører hver især i det land, som er genstand for undersøgelsen, foretager omladning, og derved vendte bevisbyrden om. For det første pålægger grundforordningens artikel 13, stk. 1, EU-institutionerne at foretage en analyse på landsplan og ikke for hver enkelt eksportør, idet denne sidstnævnte analyse påhviler producenterne/eksportørerne. For det andet berøver en sådan fortolkning grundforordningens artikel 13, stk. 4, enhver betydning. For det tredje forvekslede Retten begrebet »omgåelse« med et af udtrykkene herfor, nemlig omladning. For det fjerde udgør kravet om en konstatering af individuel omladning en tilsidesættelse af Domstolens praksis, hvorefter EU-institutionerne har et vidt skøn med henblik på at godtgøre, at der foreligger omgåelse. For det femte anlagde Retten åbenbart modstridende fortolkninger af begrebet »omgåelse« i forbindelse med vurderingen af de forskellige annullationsanbringender, der blev fremsat for den.

42 For det tredje har Maxcom, Kommissionen og Rådet gjort gældende, at selv om Rådets konklusioner med hensyn til forekomsten af omladning er urigtige, er en annullation af den omtvistede forordning ikke af denne grund berettiget. Efter Maxcoms opfattelse kan en retlig fejl i henhold til Domstolens faste praksis kun medføre annullation af den pågældende retsakt, hvis det må antages, at resultatet af den samlede vurdering havde været anderledes, såfremt den pågældende fejl ikke havde foreligget. Desuden har Rådet og Kommissionen henvist til, at der i den appellerede dom rejses tvivl om 62. betragtning til denne forordning, som specifikt angår Chin Haur. Det fremgår imidlertid af 63. og 64. betragtning til den nævnte forordning, at konstateringen af, at der fandt omladning sted via Indonesien, ikke udelukkende er støttet på konstateringen af, at Chin Haur var involveret i en sådan praksis. Kommissionen har derfor anført, at selv om Rådet havde begået en retlig fejl ved at konkludere, at Chin Haur var involveret i omladning, kunne det på grundlag af beviserne vedrørende de øvrige indonesiske producenter/eksportører og ændringen i handelsmønstret med rette fastslå, at der havde fundet omladning sted via Indonesien.

43 Chin Haur har bestridt disse argumenter.

44 Chin Haur har indledningsvis gjort gældende, at for så vidt som Maxcoms, Rådets og Kommissionens argumenter rejser tvivl om Rettens konklusion om, at der ikke var tilstrækkeligt bevis for, at der var tale om omladning fra dennes side, vedrører disse argumenter Rettens vurdering af faktiske omstændigheder og bør derfor afvises.

45 Principalt har Chin Haur for det første anført, at Maxcom, Rådet og Kommissionen har misforstået rækkevidden af Rettens konklusioner. For det første indskrænkede Retten sig til at udtale, at det påhviler EU-institutionerne at bevise, at der foreligger omladning, og bemærkede, at disse institutioner ikke havde løftet denne bevisbyrde i det foreliggende tilfælde. Rådet og Kommissionen forsøger at omgå denne proceduremæssige regel ved at sondre mellem en vurdering af omgåelsen på landsplan, for hvilken bevisbyrden påhviler Rådet, og på eksportørniveau, for hvilken bevisbyrden påhviler eksportøren. Denne fremgangsmåde er irrelevant i det foreliggende tilfælde, eftersom Rådet selv anvendte de to analyser samlet i den omtvistede forordning.

46 For det andet har Chin Haur anført, at Retten i modsætning til, hvad Rådet og Kommissionen har gjort gældende, ikke fastslår, at EU-institutionerne skal føre positivt bevis for, at hver enkelt producent/eksportør foretager omladning. Retten kræver kun, at disse institutioner godtgør det, som de påstår, nemlig at cykler omlades via Indonesien, fordi cykler, som eksporteres af Chin Haur, omlades.

47 For det tredje er Chin Haur af den opfattelse, at selv om Domstolen i dom Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) fastslog, at EU-institutionerne i tilfælde af manglende samarbejde har ret til at støtte sig på en række samstemmende indicier, rådede institutionerne ikke i nærværende sag over en sådan række indicier med hensyn til forekomsten af omladning.

48 For det fjerde har Chin Haur gjort gældende, at påstanden om, at Retten sammenblander begrebet »omgåelse« med et af udtrykkene herfor, nemlig omladning, ikke giver mening. Hvis Retten annullerede den omtvistede forordning med den begrundelse, at EU-institutionerne ikke havde godtgjort forekomsten af omladning, er det fordi omladning udgør den eneste omgåelse, som ifølge disse institutioner forekom i Indonesien.

49 For det andet er Chin Haur af den opfattelse, at Retten med føje kunne annullere den omtvistede forordning med henvisning til, at Rådet med urette havde fastslået forekomsten af den omladning, som Chin Haur havde været involveret i. I modsætning til det af Maxcom, Rådet og Kommissionen hævdede, fastslog Rådet således på ingen måde i den omtvistede forordning, at andre indonesiske producenter end Chin Haur har foretaget omladning. Det eneste, der fastslås i forordningen, er, at en

række af de producenter, som repræsenterede en mindre del af den samlede produktion, ikke samarbejdede. Ifølge Domstolens praksis kan Rådet og Kommissionen ikke slutte, at der foregår omladning, blot fordi enkelte producenter/eksportører ikke har samarbejdet.

*Domstolens bemærkninger*

Formaliteten

50 Det skal bemærkes, at Domstolen ifølge sin faste praksis ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det således alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt.

51 Den hævdede tilsidesættelse af bevisbestemmelserne udgør imidlertid et retsspørgsmål, som kan behandles under en appel (dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 44).

52 Med de klagepunkter, som Maxcom, Rådet og Kommissionen har fremført til støtte for denne gruppe af anbringender, har de i det væsentlige foreholdt Retten, at den tilsidesatte bevisbyrdereglerne samt kravene til det bevis, der kræves for at godtgøre, at der foreligger omgåelse i medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 1. Chin Haurs argument om, at denne gruppe af anbringender bør afvises, kan derfor ikke tiltrædes.

Realiteten

– Indledende bemærkninger

53 De af Maxcom, Rådet og Kommissionen fremførte klagepunkter inden for rammerne af den første gruppe af anbringender vedrører alle spørgsmålet om bevisbyrden såvel som spørgsmålet om kravene til det bevis, der kræves for omgåelse i et tilfælde, hvor en del af de pågældende producenter/eksportører ikke samarbejdede i undersøgelsen, eller hvor samarbejdsviljen ikke havde været tilstrækkelig.

54 I denne forbindelse skal det indledningsvis bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. Domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. dom af 16.2 2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

55 Hvad dernæst angår bevisbyrden med hensyn til omgåelse i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1, skal fire betingelser være opfyldt, for at det kan fastslås, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne. For det første skal der være en ændring i mønstret for handelen mellem et tredjeland og Unionen eller mellem individuelle selskaber i det land, der er omfattet af foranstaltninger, og Unionen. For det andet skal denne ændring skyldes praksis, forarbejdning eller

bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden. For det tredje skal der foreligge beviser for, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade, eller for, at toldens afhjælpende virkninger undergraves. For det fjerde skal der foreligge bevis for dumping.

56 Ifølge forordningens artikel 13, stk. 3, tilkommer det Kommissionen at iværksætte en undersøgelse på grundlag af tilstrækkelige beviser, der umiddelbart viser, at der er tale om omgåelsespraksis. I henhold til Domstolens praksis fastslår denne bestemmelse princippet om, at det påhviler EU-institutionerne at bevise, at der foreligger omgåelse (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 35).

57 Det fremgår desuden af ordlyden og opbygningen af grundforordningens artikel 13, at det med henblik på at fastslå, at der er tale om omgåelse, påhviler EU-institutionerne at foretage en samlet analyse vedrørende det af undersøgelsen af omgåelsen i sin helhed omfattede tredjeland. Til gengæld tilkommer det dem ikke at foretage en analyse af de enkelte individuelle producenter/eksportørers situation for at bevise en sådan omgåelse, idet denne analyse påhviler de nævnte individuelle producenter/eksportører i forbindelse med anmodninger i henhold til denne forordnings artikel 13, stk. 4.

58 Det bestemmes således i grundforordningens artikel 13, stk. 1, at når det kan fastslås, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, kan disse foranstaltninger navnlig udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare. Endvidere fastsætter denne forordnings artikel 13, stk. 4, muligheden for producenter/eksportører med hjemsted i dette tredjeland at opnå fritagelser, hvis de har fremsat en sådan anmodning, hvis de ikke er forbundet til en producent/eksportør, der er omfattet af disse foranstaltninger, og hvis de har bevist, at de ikke var involveret i omgåelsespraksis. I denne bestemmelse præciseres, at anmodninger om fritagelser skal være behørigt dokumenterede.

59 Som Rådet og Kommissionen har anført, fastslås en konstatering af, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, således i overensstemmelse med grundforordningens artikel 13, stk. 1, af EU-institutionerne for det pågældende tredjeland som helhed, mens det tilkommer hver enkelt producent/eksportør at påvise, at dennes specifikke situation begrunder indrømmelsen af en sådan fritagelse i henhold til forordningens artikel 13, stk. 4.

60 Hvad endelig angår kravene til det bevis, der kræves for at godtgøre, at der foreligger omgåelse i tilfælde af en del af producenterne/eksportørernes utilstrækkelige eller manglende samarbejde, bemærkes, at der ikke er nogen bestemmelse i grundforordningen, som i forbindelse med en undersøgelse af, om der foreligger omgåelse, tillægger Kommissionen nogen beføjelse til at tvinge de producenter eller eksportører, der er omfattet af en klage, til at deltage i en undersøgelse eller fremlægge oplysninger. Kommissionen er således afhængig af parternes frivillige samarbejde med henblik på, at disse forsyner den med de nødvendige oplysninger (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 32).

61 Dette er grunden til, at EU-lovgiver i grundforordningens artikel 18, stk. 1, har bestemt, at i tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 33).

62 Forordningens artikel 18, stk. 6, præciserer desuden, at hvis en berørt part ikke er rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.

63 Under omstændigheder, der var karakteriseret ved, at producenterne/eksportørerne slet ikke samarbejdede, har Domstolen fastslået, at selv om grundforordningen og navnlig dens artikel 13, stk. 3, fastsætter, at det påhviler EU-institutionerne at bevise, at der foreligger omgåelse, har denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 6, tydeligvis til formål at lette denne bevisbyrde, ved at fastsætte, at disse i en situation, hvor de pågældende parter ikke samarbejder, kan basere konklusionerne af en undersøgelse af, om der foreligger omgåelse, på de tilgængelige oplysninger, og de parter, som ikke har samarbejdet, risikerer at befinde sig i en mindre gunstig situation, end hvis de havde samarbejdet (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 35).

64 Domstolen har i denne henseende præciseret, at det fremgår af grundforordningens artikel 18, at EU-lovgiver ikke har ønsket at indføre en lovsformodning, der gør det muligt direkte af de berørte parters manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om omgåelse, og som følgelig fritager EU-institutionerne fra ethvert krav om bevisførelse. Henset til muligheden for at drage endog definitive konklusioner på grundlag af foreliggende faktiske oplysninger og for at behandle den part, der ikke samarbejder, eller som kun samarbejder delvist, mindre gunstigt, end hvis denne havde samarbejdet, er det lige så indlysende, at EU-institutionerne har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1 (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 36).

65 Enhver anden løsning vil kunne forringe indvirkningen af Unionens handelsbeskyttelsesforhandlinger, hver gang EU-institutionerne står over for et manglende samarbejde i forbindelse med en undersøgelse, hvor det skal fastlægges, om der foreligger en omgåelse (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 37).

66 I nærværende sag vedrører det manglende samarbejde ikke alle, men kun en del af producenterne/eksportørerne. For det første er ordlyden af grundforordningens artikel 13, stk. 1, ikke til hinder for, at EU-institutionerne på grundlag af en række samstemmende indicier kan fastslå, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne i det tilfælde, hvor de producenter/eksportører, som repræsenterer en væsentlig del af importen af den pågældende vare til Unionen, ikke samarbejdede eller ikke samarbejdede tilstrækkeligt i undersøgelsen. For det andet tjener nødvendigheden af at sikre effektiviteten af handelsbeskyttelsesforhandlinger under omstændigheder som de i denne sag omhandlede ligeledes som begrundelse for, at disse institutioner har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse som omhandlet i denne bestemmelse.

67 Selv om EU-institutionerne har ret til at basere sig på en sådan række indicier, forholder det sig ikke desto mindre således, at disse indicier i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1 og 3, skal tilsigte at godtgøre, at de fire betingelser, som er nævnt i denne doms præmis 55, er opfyldt. Disse institutioner skal således hvad angår den anden betingelse råde over oplysninger med henblik på at godtgøre, at ændringen i mønstret for handelen følger af praksis, forarbejdning og bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden.

– De retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1

68 Det er i lyset af de ovenstående betragtninger, at det skal afgøres, om Rettens ræsonnement er behæftet med retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1, som hævdet af Maxcom, Rådet og Kommissionen, idet den i den appellerede doms præmis 105 fastslog, at Rådet ikke kunne konkludere, at Chin Haur foretog omladning og følgelig gav Chin Haur medhold og annullerede den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører dette selskab.

69 Maxcom, Rådet og Kommissionen har i det væsentlige for det første gjort gældende, at Rådet i modsætning til, hvad Retten anførte, med føje kunne udlede eksistensen af en sådan omladningspraksis ud fra den konstatering, at Chin Haur reelt ikke var en indonesisk producent af cykler og ikke udførte samleprocesser, der oversteg de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier. For det andet har de gjort gældende, at Retten krævede, at EU-institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører hver især i det land, som er genstand for undersøgelsen, foretager omladning, og derved vendte bevisbyrden om. For det tredje har Maxcom, Kommissionen og Rådet gjort gældende, at selv om Rådets konklusioner med hensyn til forekomsten af omladning er urigtige, var en annullation af den omtvistede forordning ikke af denne grund berettiget.

70 Med disse argumenter har Maxcom, Rådet og Kommissionen anfægtet Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 95-105. Heri fastslog Retten, at Rådet ikke havde rådet over tilstrækkelige indicier til i 62. betragtning til den omtvistede forordning at hævde, at Chin Haur ikke rådede over tilstrækkelig produktionskapacitet til at begrunde de mængder, der blev eksporteret til Unionen, og at selskabet derfor foretog omladning. Denne konklusion bygger på to konstateringer. Dels foretog Retten i den appellerede doms præmis 96-102 en grundig undersøgelse af de indicier, som Rådet var i besiddelse af, og fastslog efter denne gennemgang, at disse indicier ikke godtgjorde forekomsten af omladning. Dels bemærkede Retten i den nævnte doms præmis 103, at Rådet ligeledes havde lagt til grund for sit ræsonnement, at Chin Haur fortsat undlod at fremlægge beviser, der kunne godtgøre, at selskabet rent faktisk var en indonesisk producent, eller at selskabet opfyldte de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, foreskrevne kriterier. Det kunne efter Rettens opfattelse ikke udledes af dette i sig selv, at Chin Haur foretog omladning.

71 Hvad for det første angår argumentet om en individuel analyse af omladningen, som skal behandles først, fremgår det af denne doms foregående præmis, at den delvise ophævelse, som Retten traf bestemmelse om, er baseret på konstateringen af, at 62. betragtning til den omtvistede forordning, som specifikt vedrører den omladning, som Chin Haur havde været involveret i, er behæftet med en fejl. Denne 62. betragtning er indeholdt i en afdeling af denne forordning med overskriften »omladning« om den anden af de fire betingelser, der er beskrevet i denne doms præmis 55.

72 I denne afdeling angav Rådet for det første i 61. betragtning til den omtvistede forordning, at for tre af de fire virksomheder, der oprindeligt samarbejdede, blev der som led i undersøgelsen ikke konstateret omladning. Dernæst fandt Rådet i 62. betragtning til denne forordning med hensyn til den fjerde virksomhed, nemlig Chin Haur, at anvendelsen af grundforordningens artikel 18 var berettiget. Endvidere fandt det, at undersøgelsen havde vist, at virksomheden ikke selv havde tilstrækkeligt udstyr til at berettige mængden af eksport til Unionen i referenceperioden. Rådet tilføjede, at det i mangel af andre beviser kunne konkluderes, at virksomheden var involveret i omgåelsespraksis ved omladning. Endelig fastslog Rådet i 64. betragtning til den omtvistede forordning, at det blev bekræftet, at der fandt omladning sted af varer med oprindelse i Kina via Indonesien. Rådet baserede sig i denne forbindelse på konklusionen i 58. betragtning til forordningen om ændringen i handelsmønstret mellem Indonesien og Unionen, konklusionerne vedrørende Chin Haur, som er nævnt i 62. betragtning, og den kendsgerning, at ikke alle indonesiske producenter/eksportører gav sig til kende og samarbejdede.

73 Herved baserede Rådet sig for at bevise, at den anden af de fire betingelser, der er beskrevet i denne doms præmis 55, var opfyldt, som generaladvokaten har anført i punkt 57 i forslag til afgørelse, bl.a. på oplysninger om Chin Haur som individuel producent/eksportør, for at underbygge konklusionen om Indonesien som helhed.

74 Under disse omstændigheder må det i lighed med det af Chin Haur anførte fastslås, at Retten ved at annullere den omtvistede forordning delvist som følge af den ulovlighed, som 62. betragtning til den omtvistede forordning er behæftet med, hverken krævede, at EU-institutionerne godtgør, at de enkelte individuelle producenter/eksportører foretager omladning, eller vendte bevisbyrden om. Retten begrænsede sig til at tage hensyn til den omstændighed, at konstateringen i 64. betragtning til denne

forordning af, at der var tale om omladning på landsplan, bl.a. var baseret på konstateringen i 62. betragtning til nævnte forordning vedrørende Chin Haur, idet Retten implicit fandt, at den ulovlighed, som den første af disse konstateringer var behæftet med, medførte ulovligheden af den anden konstatering.

75 Det kan således ikke antages, at Retten begik en retlig fejl i denne henseende. På denne baggrund skal dette argument forkastes som ugrundet.

76 Hvad for det andet angår de retlige fejl, som Rettens konklusion vedrørende 62. betragtning til den omtvistede forordning er behæftet med, skal det undersøges, om de i nærværende doms præmis 70 nævnte to konstateringer, som Retten baserede sig på for at nå frem til denne konklusion, beror på en urigtig retsanvendelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1.

77 For det første er det korrekt, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 103, at det ikke kunne udledes af den omstændighed i sig selv, at Chin Haur ikke havde godtgjort, at denne rent faktisk var en indonesisk producent af cykler, eller at virksomheden opfyldte de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte kriterier, at Chin Haur havde foretaget omladning.

78 Som det således fremgår af nærværende doms præmis 64 og 67, gælder der for det første ikke nogen lovsformodning, der gør det muligt direkte af en berørt parts manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, og for det andet skal EU-institutionerne råde over oplysninger med henblik på at godtgøre, at ændringen i mønstret for handelen følger af praksis, forarbejdning og bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden.

79 Det kan derfor ikke lægges til grund, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 103 er behæftet med en retlig fejl.

80 Hvad for det andet angår Rettens konstatering med hensyn til de indicier, som Rådet rådede over, følger det af nærværende doms præmis 66, at Rådet i det foreliggende tilfælde havde ret til at støtte sig på en række samstemmende indicier for at fastslå, at der i Indonesien er tale om omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1.

81 Af de samme grunde som dem, der er nævnt i nærværende doms præmis 63-66, har EU-institutionerne, som generaladvokaten har bemærket i punkt 78 i forslaget til afgørelse, på samme måde ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at en individuel producent/eksportør, som ikke har samarbejdet, eller har samarbejdet utilstrækkeligt i undersøgelsen af omgåelsen, var involveret i omgåelse.

82 Da det i nærværende sag, som det fremgår af den appellerede doms præmis 86, er ubestridt, at Chin Haur ikke samarbejdede tilstrækkeligt i undersøgelsen, havde Rådet ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at denne virksomhed omgik antidumpingforanstaltningerne.

83 Det fremgår af den appellerede doms præmis 96-102, at Rådet til støtte for konstateringen i 62. betragtning til den omtvistede forordning baserede sig på en række faktiske oplysninger, som blev indsamlet af Kommissionens repræsentanter under kontrolbesøget på stedet i Chin Haurs lokaler. Retten anførte navnlig følgende forhold i den appellerede doms præmis 97: Chin Haur rådede ikke over de nødvendige maskiner for at kunne producere tilstrækkeligt med dele, henset til de deklarerede mængder; visse maskiner i produktionen var nye eller var sandsynligvis ikke blevet anvendt for nylig; Chin Haur havde ingen skæremaskine eller svejsemaskine; det var under dette besøg umuligt at se råvarerne til aluminiumsfælgene samt de rå stel; i lokalerne var der kasser med hele cykler, der bar påskriften »produceret i Indonesien«, mens Chin Haurs kinesiske producent ikke var nævnt, samt

andre kasser, der indeholdt stel uden angivelse af oprindelse; de i Chin Haurs lokaler inspicerede stel var leverede af leverandører og var allerede malede; Chin Haurs medarbejdere var ude af stand til at give forklaringer vedrørende fremstillingsprocesserne.

84 Retten fastslog imidlertid, at disse oplysninger ikke var egnede til at påvise, at Chin Haur foretog omladning, mens den i den appellerede doms præmis 100 ganske vist medgav, at visse oplysninger, såsom den omstændighed, at Chin Haurs kinesiske leverandør overhovedet ikke var nævnt, eller at visse kasser indeholdt stel uden angivelse af deres oprindelse, medvirkede til at rejse tvivl om Chin Haurs faktiske virksomhed, hvilken tvivl blev understøttet af den omstændighed, at Chin Haur fortsat ikke begrundede det talmateriale, som var blevet fremlagt i forbindelse med fritagelsesformularerne.

85 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 81 i forslaget til afgørelse, afviste Retten derfor, skønt den anvendte udtrykket »indicium«, Rådets mulighed for at basere sin konklusion på en række samstemmende indicier og i strid med kravene til det bevis, der kræves for at godtgøre, at der foreligger omgåelse i tilfælde af en del af producenterne/eksportørernes manglende samarbejde, krævede, at Rådet direkte fører bevis for, at Chin Haur faktisk foretog omladning.

86 Det følger heraf, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 104 og 105 at fastslå, at Rådet ikke kunne konkludere, at Chin Haur foretog omladning og følgelig gav Chin Haur medhold og annullerede den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører dette selskab.

87 Den første gruppe af anbringender må derfor tages til følge.

88 I betragtning af det ovenstående skal den appellerede dom ophæves, uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige argumenter og klagepunkter, som er blevet fremført inden for rammerne af denne gruppe anbringender, eller de øvrige grupper af anbringender.

**Søgsmålet for Retten**

89 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet i nærværende sag.

90 For så vidt som Rettens analyse, således som det navnlig fremgår af denne doms præmis 86, af det første anbringendes andet led i første instans er behæftet med en retlig fejl, skal de tre af Chin Haur inden for rammerne af dette led fremførte klagepunkter behandles.

91 Disse klagepunkter skal behandles i lyset af den i denne doms præmis 54 anførte praksis fra Domstolen, hvorefter domstolsprøvelsen skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning.

92 Det var på grundlag af det første klagepunkt, som Chin Haur fremførte for Retten, at Retten med urette tiltrådte det første anbringendes andet led. Med dette første klagepunkt havde Chin Haur for det første gjort gældende, at Rådet havde foretaget et fejlskøn, idet Rådet i 62. betragtning til den omtvistede forordning konkluderede, at Chin Haur ikke havde tilstrækkelig produktionskapacitet til at begrunde mængden af virksomhedens eksport til Unionen.

93 I denne forbindelse skal det bemærkes, som det følger af de i denne doms præmis 55-56 samt 81 og 82 anførte betragtninger, at der i nærværende sag påhvilede EU-institutionerne en lettere bevisbyrde, og at disse derfor kunne støtte sig på en række samstemmende indicier for at påvise, at Chin Haur foretog omgåelseshandlinger, især omladning.

94 Det fremgår imidlertid for det første af de faktiske oplysninger, som Retten havde henvist til – nærmere bestemt i den appellerede doms præmis 97 og 100 – at flere indicier begrundede, at Rådet var i tvivl om, hvori Chin Haurs reelle virksomhed bestod. Disse indicier er gengivet i denne doms præmis 83 og 84. For det andet er det ubestridt, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 118, at Chin Haur eksporterede et betydeligt antal cykler til Unionen, uden at virksomheden var i stand til at godtgøre deres oprindelse.

95 Det må under disse omstændigheder fastslås, at Rådet var i besiddelse af en række samstemmende indicier, som uden at anlægge et åbenbart fejlskøn gav det grundlag for at konkludere, at Chin Haur foretog omladning.

96 Heraf følger, at det første anbringendes andet leds første klagepunkt må forkastes som ugrundet.

97 Chin Haur har med hensyn til det andet klagepunkt gjort gældende, at Rådet begik en retlig fejl ved at konkludere, at der forelå omladning, udelukkende på grundlag af ændringen i handelsmønstret. Desuden godtgjorde Rådet ikke en årsagsforbindelse mellem disse transaktioner og den angivelige ændring i handelsmønstret.

98 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at det følger af 64. betragtning til den omtvistede forordning, at Rådet ikke udledte, at der forelå omladning udelukkende på grundlag af ændringen i handelsmønstret mellem Indonesien og Unionen. I denne betragtning angav Rådet, efter at have fremhævet forekomsten af en sådan ændring, at det med henblik på at lægge til grund, at forekomsten af omladning i Indonesien kunne fastslås, således dels havde støttet sig på konstateringerne vedrørende Chin Haur, dels en række af de indonesiske producenter/eksportørers manglende samarbejde. Derved drog Rådet konsekvenserne af konstateringerne i 62. og 63. betragtning til denne forordning, således som ordvalget »[u]d fra« i indledningen af 64. betragtning til den nævnte forordning viser.

99 Som det imidlertid fremgår af nærværende doms præmis 95, er konstateringerne vedrørende Chin Haur ikke behæftet med et åbenbart fejlskøn.

100 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Rådet var i besiddelse af tilstrækkelige samstemmende indicier i overensstemmelse med de i denne doms præmis 55-66, 81 og 82 anførte betragtninger til at kunne fastslå forekomsten af omgåelsespraksis i Indonesien, og at det i denne forbindelse hverken begik en retlig fejl eller anlagde et åbenbart fejlskøn.

101 Hvad for det andet angår argumentet om den fejl, som Rådet begik ved ikke at godtgøre en årsagsforbindelse mellem omladningen og ændringen i handelsmønstret, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Rådet i 58., 64. og 92. betragtning til den omtvistede forordning havde godtgjort forekomsten af en ændring i handelsmønstret mellem Indonesien og Unionen, forekomsten af omgåelsespraksis i Indonesien samt at der ikke foreligger nogen tilstrækkelig økonomisk begrundelse ud over indførelsen af antidumpingtolden.

102 Det skal præciseres, at Rådet med henblik på at fastslå, at der ikke foreligger nogen tilstrækkelig økonomisk begrundelse, i princippet undersøger, om der foreligger en troværdig alternativ forklaring på ændringen af handelsmønstret og omgåelsespraksissen, hvilket i praksis svarer til at undersøge, om der findes visse elementer, der kan være til hinder for at fastslå en årsagsforbindelse mellem denne ændring og omgåelsespraksissen.

103 Det skal dog bemærkes, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den i forbindelse med det første anbringendes første led i den appellerede doms præmis 53-70 forkastede Chin Haurs klagepunkter om dels Rådets konstatering med hensyn til forekomsten af en ændring i handelsmønstret, dels den omstændighed, at Rådet undlod at tage alternative forklaringer på omgåelsen i betragtning. Desuden er det i nærværende doms præmis 100 blevet fastslået, at konstateringen vedrørende forekomsten af omgåelsespraksis ikke var behæftet med et åbenbart fejlskøn. Under disse omstændigheder må Rådet anses for at have fastslået en årsagsforbindelse mellem omladningen og ændringen i handelsmønstret mellem Indonesien og Unionen.

104 Under alle omstændigheder, som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 122 i forslaget til afgørelse, støttes Chin Haurs påstande om, at ændringen i handelsmønstret kunne have skyldtes, at produktionskapaciteten i Indonesien var blevet forøget, at den kinesiske eksport blev omledt til andre asiatiske lande, eller at producenterne fra andre asiatiske lande, som f.eks. Indonesien, havde udnyttet den mulighed, som faldet i den kinesiske eksport til Unionen indebar, til at øge deres markedsandel, ikke af noget bevis.

105 Det første anbringendes andet leds andet klagepunkt i første instans må derfor forkastes som ugrundet.

106 Hvad angår det tredje klagepunkt i dette anbringende har Chin Haur anført, at de forelagte beviser i fraværet af ethvert andet bevis udgjorde de foreliggende faktiske oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 18, stk. 1.

107 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, således som Retten navnlig i den appellerede doms præmis 86 og 142 anførte, at de af Chin Haur indgivne oplysninger var ufuldstændige, selvmodsigende og ikke kunne efterprøves. For det andet fremgår det af nærværende doms præmis 95 og 100, at Rådet var i besiddelse af tilstrækkelige indicier til at kunne fastslå forekomsten af omladning.

108 Det følger heraf, at det første anbringendes andet leds tredje klagepunkt i første instans må forkastes som ugrundet, og at Chin Haur Indonesia PT, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen må frifindes i det hele.

**Sagens omkostninger**

109 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

110 Da Maxcom, Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at Chin Haur tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Chin Haur har tabt sagen, bør det pålægges Chin Haur at betale omkostningerne i første instans i sag T-412/13 og omkostningerne i appelsagen.

111 I henhold til artikel 140, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer de medlemsstater og institutioner, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.

112 Kommissionen bærer følgelig sine egne omkostninger i forbindelse med appellerne i sagerne C-247/15 P og C-259/15 P samt i første instans i sag T-412/13. Henset derimod til bestemmelserne i nærværende doms præmis 109, da Kommissionen i sag C-253/15 P har nedlagt påstand om, at Chin Haur tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Chin Haur har tabt sagen, bør det pålægges Chin Haur at betale omkostningerne i forbindelse med appellen i sag C-253/15 P.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) **Den Europæiske Unions Rets dom af 19. marts 2015, Chin Haur Indonesia mod Rådet (sag T-412/13, EU:T:2015:163), ophæves.**

2) **Maxcom, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen frifindes i annullationssøgsmålet anlagt af Chin Haur Indonesia, PT ved Retten i sag T-412/13.**

3) **Chin Haur Indonesia, PT bærer sine egne omkostninger og betaler de af Maxcom Ltd og Rådet afholdte omkostninger i forbindelse med både sagen i første instans i sag T-412/13 og appelsagerne.**

4) **Chin Haur Indonesia PT betaler Kommissionens omkostninger i forbindelse med appellen i sag C-253/15 P.**

5) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger i forbindelse med appellerne i sagerne C-247/15 P og C-259/15 P samt i første instans i sag T-412/13.**

Underskrifter